

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3240/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дијана Јеремић, адвокат из ..., против тужене „АИК Банка“ АД Београд, коју заступа Небојша Станковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6380/19 од 29.11.2019. године, у седници већа одржаној 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6380/19 од 29.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6380/19 од 29.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21134/18 од 12.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 5. став 1. Уговора о кредиту број .. од 28.10.2016. године, закљученог између парничних странака, а којом је одређено да се корисник кредита обавезује да пре пуштања средстава кредита у течај банци плати на име фиксне накнаде за обраду кредитног захтева износ у висини од 2% обрачунат на основицу која представља износ одобреног кредита, са доспећем за плаћање на дан пуштања средстава кредита у течај, што је тужена дужна признати и трпети. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужилји исплати износ од 9.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.10.2016. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара са законском затезном каматом од дана стицања услова за извршење до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 6380/19 од 29.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 21134/18 од 12.03.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба из члана 5. став 1. Уговора о кредиту од 28.10.2016. године, којом се тужила, као корисник кредита, обавезала да туженој по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати једнократну накнаду у износу од 9.000,00 динара, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати наведени износ са законском затезном каматом од дана закључења уговора па до исплате. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредита и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужили наплаћен.

Оваква одлука нижестепених судова је у складу са усвојеним правним ставом о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужили уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије, на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**